

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 30366-12-14 אלמונית ואח' נ' פלונית ואח'

בפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

התובעים: 1. אלמונית,
2. אלמוני
ע"י ב"כ עו"ד הופרט ועו"ד אברמוביץ

נגד

הנתבעת: פלונית,
ע"י ב"כ עו"ד מנטש

פסק דין

א. רקע עובדתי

1. עניינה של תביעה זו הוא חוב כספי נטען של הנתבעת ובן זוגה לשעבר, בן התובעים, כלפי התובעים בסך כולל של 2,120,000 ₪.

2. הנתבעת נישאה לבנם של התובעים בשנת 2006. בשנת 2015 הנתבעת ובן התובעים התגרשו.
3. סמוך לנישואי הנתבעת ובן התובעים נרכשה דירה ברח' XXX, YYY, עבור הנתבעת ובן התובעים ונרשמה על שם שניהם. הדירה נרכשה בסך 220,000 דולר ארה"ב, מתוכם מימנו התובעים סך של 180,000 דולר ארה"ב (סך של 40,000 דולר ארה"ב מומן על ידי הורי הנתבעת).
4. בחודש 2/2011 נרכשה דירה גדולה יותר, בהתאם לצרכי הנתבעת ובן התובעים דאז, במתחם XXX ב-XXX. הדירה, אשר נרשמה גם היא על שם הנתבעת ובן התובעים, נרכשה בסך 1,730,000 ₪ והתובעים מימנו את עיקר רכישת הדירה עבור הנתבעת ובנם. בין היתר, מימנו משכנתא שניטלה על ידם לשם רכישת הדירה וכן מלוא החזרה. כן, מימנו התובעים שיפוצים והוצאות נלוות בדירה כאמור.
5. כיום, הנתבעת מתגוררת בדירה זו עם ילדיה, נכדי התובעים.
6. התובעים עתרו בכתב התביעה לחייב, הן את הנתבעת והן את בנם, בסך כולל של 2,120,000 ₪ המהווה כלל הכספים שניתנו על ידי התובעים לבני הזוג, ואשר לטענתם של התובעים מהווה הלוואה שיש להשיבה. זאת בעוד שהנתבעת טוענת כי מדובר היה במתנה ועל כן אינה מחויבת בהשבה.
7. להשלמת התמונה יצוין כי בן התובעים, אשר היה נתבע בהליך דנן, הסכים ביום 14.4.15 כי יינתן פסק דין נגדו אשר יחייבו להשיב לתובעים סך של 1,060,000 ₪ בגין מחצית הכספים שניתנו על ידי התובעים בעבר.
8. לאחר שנעשו מספר ניסיונות על ידי ביהמ"ש להביא הצדדים לידי הסכמה, לאחר שאלה לא צלחו, לאחר שנערכו בתיק כחמישה דיונים, מתוכם שני דיוני הוכחות ולאחר שהוגשו סיכומי הצדדים, הכוללים סיכומי תשובה מטעם התובעים (לבקשתם) - ניתן כעת פסק הדין.

ב. תמצית טענות הצדדים

תמצית טענות התובעים

9. התובעים טוענים כי יש לחייב הנתבעת בסך 1,060,000 ₪, כשם שחויב הנתבע בסכום זה בהתאם להסכמתו.
10. התובעים טוענים כי על אף שלא נערך כל מסמך בכתב המעיד על התחייבות הנתבעת להשיב לתובעים את הכספים ששולמו על ידם, ועל אף שהמילה "הלוואה" לא נאמרה במפורש על ידם, הנתבעת ובן התובעים הבטיחו לתובעים כי כאשר יהיה בידם להשיב את הכספים ששולמו עבורם על ידי התובעים - יעשו כן.
11. התובעים טוענים כי הוכחה לכך שהכספים ניתנו לנתבעת כהלוואה ולא כמתנה היא מנהג הבעלים שנהגו התובעים בדירה שברח' YYY ב XXX, נסיבות מכירתה של הדירה שלא הוכחו על ידי הנתבעת, ואי מעורבות הנתבעת בנקיטת ההליכים בגין אותה דירה (בעקבות דין ודברים עם קונה הדירה). כן טוענים התובעים כי הנתבעת אף לא הייתה מעורבת ברכישת הדירה ובבחירתה.
12. התובעים טוענים כי רישום הדירות נעשה על שם הנתבעת ובן התובעים למראית עין בלבד, כי הנתבעת ובנם ידעו כי מדובר היה בהלוואה שניתנה להם על ידי התובעים וכן כי לא נחתם בין הנתבעת לבין בן התובעים הסכם ממון, רק בשל העובדה שמדובר באנשים דתיים, בני הקהילה החרדית, בה לא נהוג לערוך הסכמים מסוג זה.
13. התובעים טוענים כי מערכת היחסים בין התובעת לנתבעת הייתה רצופת קשיים, ומכאן שאין זה סביר כי הכספים ניתנו כמתנה לנתבעת.

14. התובעים טוענים כי אי חיוב הנתבעת בהשבת הסכומים מהווה עשיית עושר שלא כדין. כמו כן, טוענים התובעים כי הנתבעת פועלת בחוסר הגינות ויושר כאשר נאחזת בדרישת הכתב.

15. התובעים טוענים כי גם אצל בנם הנוסף פעלו באופן דומה והוכח כי הסיוע הכלכלי אותו העניקו לבנם הנוסף ניתן כמתנה על תנאי ובאופן שבו התובעים יכולים לחזור בהם לאור התנהגות בנם.

תמצית טענות הנתבעת

16. הנתבעת טוענת כי הכספים אשר שולמו עבורה ועבור בן התובעים היוו מתנה ולא הלוואה וכי התביעה נוצרה בעקבות הקרע בין הנתבעת לבין בן התובעים.

17. הנתבעת טוענת כי בפסיקת בתי המשפט קיימת חזקה לפיה כספים המועברים בין קרובי משפחה מדרגה ראשונה, כמו במקרה דנן, הינם בחזקת מתנה ולא הלוואה, וכי נטל ההוכחה לסתור חזקה זו מוטל על התובעים, אשר לא הוכיחו זאת בענייננו. הנתבעת טוענת כי לא הובאה כל ראיה שמוכיחה כי מדובר היה בהלוואה מהתובעים לנתבעת ובן התובעים.

18. הנתבעת טוענת כי התובעים נמנעו מלהביא עדויות מהותיות להוכחת תביעתם:

הנתבעת טוענת כי התובע 2 כלל לא נתן עדותו בתיק זה, על אף הטענות כי היה מעורב במתן ההלוואה הנטענת ועל אף שנטל ההוכחה מוטל כולו על התובעים. הנתבעת טוענת כי יש בכך כדי לעורר תמיהה וכי הדבר נעשה לא בכדי. כך גם לגבי השדכן שהכיר בין הנתבעת לבן זוגה לשעבר - הנתבעת טוענת כי טענות התובעים שהשדכן היה זה שמולו סוכם העניין הרכושי בין הנתבעת לבין בן התובעים, אינן נכונות ועובדה שהתובעים לא זימנו את אותו שדכן ליתן עדותו על מנת לאושש טענותיהם. הדין זהה גם לגבי בן התובעים שלא זומן למתן עדות לתמיכה בטענותיהם.

19. הנתבעת טוענת כי הן בתצהיר התובעת והן בעדותה, לא נאמר שהתובעים גילו דעתם בדרך כלשהי בפני הנתבעת כי הכספים שניתנו לבני הזוג הם בבחינת

הלוואה, הדבר מעולם לא הועלה על כתב וגם לא הוכח באופן פוזיטיבי. הנתבעת טוענת כי התובעת הודתה בכך במפורש.

20. הנתבעת טוענת כי סכום התביעה אינו משקף סכומים אשר הוצאו בפועל על ידי התובעים כי אם משקף את שווי הדירה השנייה שנרכשה, וזאת להערכת התובעים. התובעת אף הודתה בכך בחקירתה.

21. הנתבעת טוענת כי מסמך התנאים שנוצר עם הוריה ועם התובעים ובנם מעיד כי לא מדובר בכספי הלוואה.

22. הנתבעת טוענת כי התובעת מעגנת את כל הסברה לדרישת ההלוואה בכך שבראשית נישואיה שלה עם התובע, כך נהגו התובעים - כספים שקיבלו מאת הוריהם היוו הלוואה, ולכן יש להחיל זאת גם על הנתבעת ועל בנם.

23. הנתבעת טוענת כי דרישת הכתב כלל לא רלוונטית לענייננו, מאחר שלא נערכה עסקת מקרקעין בין הנתבעת לתובעים, אלא מדובר בתביעה כספית גרידא.

24. הנתבעת טוענת כי במועד רכישת הדירה השנייה כבר היה ברור הן לתובעים והן לנתבעת ובן התובעים כי מצבם הכלכלי של בני הזוג בכי רע, כי הם זקוקים לתמיכה קבועה מהתובעים, זאת גם בעקבות הימוריו של בן התובעים, ואיש לא העלה בדעתו כי יהיה בידם להשיב כספים שקיבלו.

25. התובעת עותרת לדחיית התביעה.

ג. דיון והכרעה

26. השאלה המשפטית בה יש להכריע בפסק דין זה היא למעשה סיווג הכספים שניתנו לנתבעת ולבן התובעים על ידי התובעים - האם כספי הלוואה הם או האם מתנה.

27. לאחר בחינת טענות הצדדים ומכלול הראיות שהובאו לפני - דין התביעה להידחות, כפי שיפורט להלן.

28. ממערכת היחסים בין הצדדים, כפי שהתבררה בתיק, עולה כי עד לסכסוך בין הנתבעים לא היה כל סממן אובייקטיבי חיזוני שמדובר בהלוואה: לא היה סכום כספי כולל וידוע להחזר, לא היה מועד להחזרה, לא היו מועדי השבה, לא היו תנאי ריבית והצמדה או תנאים אחרים להחזר. יתרה מכך, הוכח כי תמונת המצב העובדתית הייתה כי מדובר במתנה ובסיוע כלכלי של התובעים לנתבעים וכי לא נאמר ולא נרמז, ולו במילה או בנסיבה אחת ויחידה, כי מדובר בהלוואה.

29. אין מחלוקת כי הכספים ניתנו לנתבעים על ידי התובעים, למטרת סיוע ברכישת קורת גג ואבזור הדירות. אולם, התובעת אישרה מספר פעמים בצורה מפורשת כי לנתבעת לא נאמר בכל צורה שהיא כי מדובר בכספי הלוואה.

30. התובעת נשאלה בחקירתה לגבי עניין זה, מספר פעמים ובמספר הקשרים, אך כל התשובות שסיפקה העידו באופן מפורש וברור כי הנתבעת מעולם לא יודעה בשום צורה שהיא, על ידי מי מהתובעים כי עליה להשיב לתובעים כספים שניתנו לה ולבנם ולמעשה אף לא אחד מבני המשפחה דיבר איתה אי פעם על הצורך בהשבת הכספים או בצורה ברורה יותר כי מדובר בכספי הלוואה:

”ש. אתם מימנתם את הדירה בXXX ואתם שילמתם את

הסכומים האלה, בתשלומים מסוימים?

ת. נכון.

ש. כל פעם ששילמתי הודעתם לבני הזוג מתי וכמה שילמתם,

הם היו בתמונה בעניין זה?

ת. הבן שלי כן. איתה לא דיברתי שום דבר בענייני כספים.

פחדתי ממנה לדבר איתה זה לקבל על הראש. את הכסף הזה

קיבלנו מחמי. אם חמי היה בחיים אז החובות היו קצת יותר

קלים.

ש. אם הבנתי נכון כל ענייני הכספים התנהלו בינך לבין בנד

ולא עם פלונית?

ת. כן. כאן גם יש סיפור. ” (ההדגשות אינן במקור).

ראו : פרוטוקול מיום 9.11.15 עמ' 14 שורות 28-31 ועמ' 15 שורות 5-1.

ש"ש. האם חתמתם על מסמך עם הכלה והבן שלכם?

ת. לא. יש הסבר לכך.

ש. את אומרת שבאותו זמן היה תחילתו של קרע בין בני הזוג

נכון?

ת. זה היה יותר מאשר האמצע. הקרע התחיל מהתחלה.

ש. למרות זאת לא חתמתם על שום מסמך איתה ואיתו ואיתה

לא היה שום שיח?

ת. הבן היה צריך לדבר איתה ופחד ממנה שהיא תצעק עליו.

הוא חי 8 שנים בבית סוהר.

ש. בזמן מכירת הדירה הראשונה מה היה גובה ההלוואה

הסכום שהם היו אמורים להחזיר לכם באותה נקודת זמן?

ת. לא השתמשנו במילה הלוואה. אף פעם לא השתמשנו במילה

הלוואה. אנו קנינו את הדירה שלנו. חמי נתן לנו כסף ואף

פעם לא דיברנו על הלוואה ומתי אנו מחזירים ולא חתמנו על

שום דבר. מתי שהיה לנו כסף החזרנו. ככה זה היה בדירה

שלנו. כשקנינו את הדירה שלהם גם חמי נתן לנו את

ההלוואה ולא נחתם שום מסמך. מתי שהיה לנו בעלי רשם

מה שהוא מחזיר ואני מאמינה שגם הוא רשם. אף פעם הוא

לא לחץ עלנו וככה עשינו אותם...". (ההדגשות אינן במקור).

ראו : פרוטוקול מיום 9.11.15 עמ' 16 שורות 30-32 ועמ' 17 שורות 1-10.

ש"ש. את אומרת שגם על הדירה השנייה לא דיברנו איתה באופן

ישיר שזו הלוואה?

ת. כן.

ש. עם הבן דיברת על הלוואה לדירה השנייה?

ת. לא השתמשנו במילה הלוואה. אמרתי לו כשיהיה לכם

תחזירו, ללא לחץ, בלי תאריך יעד. מתי שיהיה לכם וכמה

שיהיה לכם תחזירו. היה צריך להיות להם, בנינו על זה".

(ההדגשות אינן במקור).

ראו: פרוטוקול מיום 9.11.15 עמ' 18 שורות 8-12.

31. מהדברים לעיל, עולה ברורות כי התובעת לא דיברה עם הנתבעת לאורך השנים על נושא העברות הכספים וסיווגו כ"הלוואה", תהא הסיבה לכך אשר תהא. אי ידיעת הנתבעת מעידה כי לא היה מדובר בהלוואה והציטוטים שלעיל מדברים בעד עצמם.

32. כאשר נשאלה התובעת על ידי ביהמ"ש כיצד ניתן לקבוע כיום, מספר שנים לאחר שניתנו הכספים, כי מדובר בהלוואה, וזאת על אף שלא סוכמו פרטים מהותיים כמו תנאי ההלוואה, מועד ההשבה, ריבית, סכומים מדויקים, התובעת לא סיפקה מענה רלוונטי לתיק דנן ולמצב הדברים בין התובעים לנתבעת ולבנם, אלא נתנה הסבר ששיקף את מצב הדברים שהיה בחייה שלה כאשר נישאה לתובע.

33. לאחר מכן, סיפקה התובעת גרסה שונה כאשר טענה כי הייתה זו אחריות השדכן למסור פרט מהותי זה אודות ההלוואה לנתבעת ולהוריה. לאחר מכן, טענה התובעת כי לא יידעה את הנתבעת לגבי ההלוואה כי הייתה זו אחריות בנה, ומאחר שהוא פחד מהנתבעת, הדבר לא נעשה:

"ש. אם אתם מדברים עם הכלה ואם אתם לא אומרים לה שזו הלוואה ואם אתם לא מסכמים תנאים של הלוואה, איך אפשר לקרוא לזה הלוואה?"

ת. איך חמי הלווה לנו? שום דבר לא דובר ולא סוכם.

ש. **תסבירי לי ואני רוצה להבין אם שום דבר לא מדובר ולא מסוכם ואני צריכה להחליט שזו הלוואה איך אני יכולה להחליט שזו הלוואה?**

ת. אנו הלכנו בדרך של חמי וזה מאוד מצא חן בעינינו. ידענו בשעתו שיש לנו עסק עם אנשים אמינים. כל הדברים הללו דוברו עם השדכן ועם זה שבא לסדר והכל סוכם איתם והם היו צריכים לדבר עם הצד השני. הבן שלי פחד ממנה.

ש. **את מבקשת עכשיו שבית המשפט יחייב אותה וזה לא לחייב את הבן ולא את השדכן ולא את ההורים שלה. את**

רוצה שבית המשפט יחייב אותה, חשוב לי לשמוע את העמדה שלך?

ת. אנו דיברנו על זה עם השדכן והוא היה צריך למסור להם ואולי הם מסרו והיא משקרת ואת זה אני לא יודעת. אנו דיברנו ומסרנו. ולא צריך לשבת כל הזמן ולומר שאנו נתנו ונתנו, זה לא נעים". (ההדגשות אינן במקור).

ראו: פרוטוקול מיום 9.11.15 עמ' 17 שורות 16-28.

34. **התובעים לא הגדירו בכל צורה שהיא - לא מפורשת ולא משתמעת - כי מדובר בכספי הלוואה או בכספים על תנאי. לא דובר עם הנתבעת כלל שיש צורך להחזיר כספים אלה במועד כלשהו.**

35. התובעת נשאלה ארוכות ובאופן מפורט ומדוקדק לגבי סכומי הלוואות הנטענים על ידה. התובעת הודתה בחקירתה כי **אינה** יודעת מהו סכום הלוואה המדויק, כי היא אינה מבינה את החישוב שנעשה ולמעשה, היא אינה יודעת מדוע סכום התביעה הועמד על סך כשני מיליון שקלים (ראו: פרוטוקול מיום 9.11.15 עמ' 20-22, עמ' 22 שורות 7-12).

36. התובעת העידה בחקירתה כי לא היא, לא בנה ואף לא הנתבעת, ידעו לנקוב בסכום המדויק של הלוואה הנטענת:

"ש. את כל החישובים שעשית בסעיף 41 לגבי חישוב גובה הלוואה, עשית את החישובים לבן ולכלה שלך?

ת. הוא ידע פחות או יותר, הוא סמך עלינו וסומך עלינו ולא התעניין על כל פרט ופרט.

ש. עם הכלה לא דיברת?

ת. אני איתה לא דיברתי. אבל יש לי הרבה מה להגיד על הנושא הזה". (ההדגשות אינן במקור).

ראו: פרוטוקול מיום 9.11.15 עמ' 23 שורות 5-9.

37. מעבר לצורך, אציין כי על פי התרשמותי מהעדויות שניתנו ועל פי הראיות שהובאו בפני, אין מצבם הכלכלי של הנתבעת וכן התובעים יכול היה לאפשר השבת הכספים שניתנו ואף לא חלק מהם. על פי העדויות שניתנו בתיק, בהן גם של התובעת עצמה, **לא יכולה הייתה להיות ציפייה של השבת הכספים לאור מצבם הכלכלי של הנתבעים**. התובעת ציינה בסעיף 17 לכתב התביעה ובסעיפים 13-14 לתצהירה, כי במהלך חיי הנישואין של הנתבעים, התובעים נחלצו לעזרתם מבחינה פיננסית בכל הרבדים והעזרה ניתנה יום יום, מאחר **"שניכר היה שהם מתקשים כלכלית לנהל את משק ביתם"**. גם הגב' RRR, עדה מטעם התביעה, ציינה בחקירתה כי הנתבע היה מהמר כפייתי ואימו, התובעת, מימנה החזר כספים והלוואות עבורו (ראו: פרוטוקול מיום 9.11.15 עמ' 9 שורות 26-30). גם הנתבעת העידה על התנהלותו הכלכלית כאמור של הנתבע (ראו: פרוטוקול מיום 11.11.15 עמ' 33 שורות 23-15).

38. **יודגש כי - התובעים נמנעו מזימון הנתבע לעדות וכן את התובע 2. בכל הנוגע לתובע 2, ציין בפני ב"כ התובעים בדיון ביום 9.11.15 כי התובע 2 במצב בריאותי אינו מיטיב, הוא עבר אירוע לב ולכן לא יכול היה להיחקר או להגיש תצהיר עדות ראשית מטעמו. התובעים נמנעו גם מהזמנת הורג הנתבעת וכן נמנעו מזימון השדכן לעדות. כל העדים הללו יכלו לתמוך ולחזק את גרסתם של התובעים, ומשלא הובאו יש בכך משקל המחזק את גרסת הנתבעת.**

39. עדויות חברותיה של התובעת, אין בהן כדי להועיל לתביעה זו. שתיהן אישרו כי ניתנו כספים מהתובעים לנתבעים ואמנם בנקודה זו כלל אין מחלוקת בין הצדדים. שתי העדות ציינו כי הייתה ציפייה לקבלת הכספים בחזרה מהנתבעים (ראו: פרוטוקול מיום 9.11.15 עמ' 8 שורה 3 ומיום 11.11.15 עמ' 26 שורה 26). אולם, ציפייה זו לא באה לידי ביטוי אצל התובעים והנתבעים - כך הוכח לעיל. אני מוכנה לקבל כי מצבם הכלכלי של התובעים לא היה טוב ועל אף כן נתנו סכומי כסף ניכרים מרכושם. אולם, זו הייתה בחירתם כהורים שתמכו כלכלית. מדובר בבחירה מודעת, מכוונת ומתוך רצון מכוון לסייע לבני הזוג. בדיוק באותו אופן בו פעלו ועשו כלפי בנם השני.

40. **בכל הנוגע לסכומי התביעה, הנתבעת הוכיחה כי מדובר בסכומים שאינם נכונים. ראשית, התובעת העידה כי הסכומים לא שיקפו במדויק את שער**

הדולר במועד רכישת הדירות וכי מדובר בסכום "פחות או יותר" כלשונה (ראו: פרוטוקול מיום 9.11.15 עמ' 21 שורות 13-24). **שנית**, כאשר נשאלה התובעת מדוע סכום התביעה הכולל הועמד על סך כשני מיליון ₪, וזאת כאשר חיבור סכום הדירה הראשונה 180,000 דולר ארה"ב לפי החישוב שלה 720,000 ₪ עם ההפרש לרכישת הדירה השניה שווה מיליון ₪ ולא שניים - התובעת לא ידעה לענות על כך - ראו לעיל ובפרוטוקול מיום 9.11.15 עמ' 21 שורות 25-32 ועמ' 22 שורות 1-12. **שלישית**, התובעת העידה כי סכום התביעה לא משקף את גובה ההלוואה האמיתי אלא את **שווי** הדירה הנוכחית (ראו: פרוטוקול מיום 9.11.15 עמ' 23 שורות 14-19).

41. הסתמכות התובעים על הפסיקה המרובה שהובאה בסיכומיהם, בין היתר על ע"א 986/93 קלמר נ' גיא, נ (1) 185 (להלן: "הלכת קלמר נ' גיא"), אינה מסייעת להם להכרעה בתיק זה. התביעה דן אינה תביעה בה הסעד המבוקש הוא לאכוף עסקת מקרקעין. מדובר בתביעה כספית שאין בה כל בקשה לאכוף עסקת מקרקעין (שגם לא נטען כלל כי הייתה עסקה כזו בין הצדדים לתיק דנן). ככל הנראה, מכוונים התובעים לכך שמדובר בעסקת מקרקעין שלשמה ניתנו הכספים על ידם. אולם, לא לכך מכוונת הלכת קלמר נ' גיא העוסקת בדרישת הכתב בעסקת מקרקעין ובאכיפת הסכם שנעשה בעל פה הנוגע לתוקפה של עסקת המקרקעין.

42. **טענות התובעים הנוגעות לעשיית עושר שלא במשפט** - דינן להידחות. יש לציין כי לא ניתן לטעון טענה דוגמת זו שלעיל, כי מדובר בהלוואה שיש להשיבה על פי דיני החוזים ומנגד, לטעון כי הנתבעת התעשרה שלא על פי זכות כדין. מדובר בטענות סותרות. עוד יצוין כי התובעים לא הוכיחו טענה זו ולו בראשית ראיה, מאחר שלא הוכח כי הנתבעת קיבלה את הסיוע הכלכלי מהתובעים "שלא כדין" - כאמור לעיל, התובעים בחרו מרצון לסייע כלכלית ועשו זאת בחפץ לב ומטוב ליבם. על כך אין מחלוקת. אין מחלוקת גם כי הסיוע שהעניקו התובעים לנתבעים היה בו צורך והוא היה להם לעזר רב. כעת, לא ניתן לטעון בעלמא, מבלי להביא כל תימוכין או כל הסבר משפטי לכך שלסיוע זה של התובעים לנתבעת קיים פן שלילי לפיו התעשרותה הייתה "שלא כדין".

43. בכל הנוגע לטענה שנטענה באופן משתמע כי רישום הדירות על שם הנתבעים נעשה למראית עין בלבד - אין בידי לקבל טענה זו מכיוון שהטענה נשמעה לראשונה בסיכומי התובעים ולא נטענה קודם לכן במהלך ההליך ומכאן שמדובר בהרחבת חזית. יתרה מכך, הסעד לו עתרו התובעים לא נוגע בשום אופן לרישום הדירה. התביעה הוגדרה כתביעה "רכושית - כספית" והועמדה על סך 2,120,000 ₪. לפיכך, אני דוחה טענה זו.

44. בכל הנוגע לטענת התובעים כי יש להפעיל את "זעקת ההגינות" (כאשר במקרה זה הביאו והסתמכו על הלכת קלמר נ' גיא) במקרה זה ועל סמך כך לחייב את הנתבעת. אין בידי לקבל טענה זו מבחינה משפטית ועובדתית.

45. ב"כ התובעים מפנים לתחושת הצדק הנגרמת מכך שהתובעים נתנו כספים רבים לנתבעת בשל נישואיה לבנם-בן זוגה לשעבר, מתוך מטרה שהכספים יהיו לזוג הצעיר, ולאחר פרק נישואין קצר הם מוצאים עצמם היום בפני שוקת שבורה לפיה נתנו לנתבעת כספים, אך הנישואין לבנם לא צלחו לאחר זמן קצר, ולא לכך התכוונו מלכתחילה. התובעים מפנים לכך שאין להשלים מבחינת שיקולי הצדק וההגינות עם תוצאה לפיה הם נתנו כספים לשני בני הזוג כזוג שנישא בשנת 2006 ונפרד בשנת 2014, ובעת הפרידה, הנתבעת לא משיבה להם את חלקה.

46. עם כל ההבנה האנושית לטענה זו (ולכן גם נעשו מאמצים כבירים להביא הצדדים להסכמה) אין בידי לקבל טענה זו מבחינה משפטית.

47. כתבתי כבר במקום אחר (תמ"ש 25442-09-12) כי מושג הצדק הינו מושג בעייתי במיוחד בכל הנוגע לתפיסה משפטית המנתחת את הדין החל. צדק הינו מושג יחסי בפרט בענייני משפחה. הפרשנות המבוקשת של מושג הצדק עלולה להביא לאי וודאות משפטית שאין לה מקום. על בית המשפט להכריע על פי הדין החל ולאור הראיות והנסיבות של התיק דן ולא על בסיס תחושת צדק סובייקטיבית.

48. התובעים, תוך מודעות מלאה למעשיהם, העבירו כספים לבני הזוג ותמכו בהם מבחינה כלכלית. התובעת בהגינותה אישרה שוב ושוב כי לא נאמרה המילה "הלוואה" או "השבת כספים" וכי לתובעים הייתה למעשה "ציפייה" שהכספים יושבו להם עם פרידת בני הזוג - במצב זה, מדוע אותו צדק צריך להטות את המאזניים לטובת התובעים ולאייץ את זכויות הנתבעת?

49. מדוע התנהגותם של התובעים לאורך שנים והימנעותם באופן מכוון מלייחס לכספים אלה כל סממן של הלוואה צריכה לקבל משקל אפסי ויש להחיל דווקא עקרונות כלליים של צדק על מנת ליתן לתובעים את מבוקשם מהנתבעת, שעה שהנתבעת לא הייתה מודעת כלל לעמדתם זו לאורך כל השנים?

50. ויודגש - דווקא אכיפה של נורמות הדורשות תום לב בין בני משפחה, מביאה לתוצאה צודקת שבה כל אחד מהצדדים נדרש לקיים את שהסכים והתחייב לו. **התובעים לא ביקשו מעולם כי הכספים יהיו הלוואה, הנתבעת לא יכולה הייתה לדעת כי לכך התכוונו, והדברים אושרו בחקירות התובעת והנתבעת, כל אחת מכיוונה.**

51. **בנסיבות הללו, הנתבעת לא התחייבה משפטית להשיב הכספים לתובעים ולתובעים אין זכות לקבלת הכספים מהנתבעת.**

52. קיימות אינספור דוגמאות בפסיקה בהן ביהמ"ש מודה כי הוא ער לכך שהתוצאה אליה הגיע אינה צודקת, אולם עליו להכריע על פי הדין החל. כך יש לעשות גם בתיק זה על נסיבותיו.

53. ייתכן כי בחלוף השנים וכעת "בחוכמת הבדיעבד" חשים התובעים כי עשו "מקח טעות" ואולי מוטב היה כי לא היו נותנים את הכספים או נותנים ומתנים את נתינתם בהשבתם על ידי הנתבעים. אולם, כל הנימוקים הללו אין בהם על מנת לשנות את התמונה המשפטית והעובדתית הברורה שהוכחה בתיק זה, קרי כי הלוואה לא הייתה בין הצדדים ועל כן לא צמחה חבות כלפי התובעים, מצידה של הנתבעת.

54. **מתן פסק הדין כלפי הנתבע** - ביום 14.4.2015 ניתן פסק דין כנגד הנתבע בהסכמתו. כעת התוצאה היא כי התביעה נדחת כלפי הנתבעת. אני ערה לכך שעל אותו סט של עובדות ונסיבות ניתנו שני פסקי דין שונים. אולם, יש לקחת בחשבון כי הנתבע הסכים לתביעה וכי לא נערך כל דיון משפטי והכרעה לאחר בירור העובדות, העדויות ומלוא הראיות שהובאו בפני. יש לקחת בחשבון גם את הנסיבות המשפחתיות. עוד יש לציין כי התובעים נמנעו מזימון הנתבע לעדות על מנת לתמוך בגרסתם, כך שגרסת הנתבע לא יכולה הייתה להיבחן במבחן משפטי אובייקטיבי.

ד. סיכום

55. **אשר על כן, ולאור האמור לעיל, התביעה נדחת.**

56. **הוצאות ההליך** - בתיק התקיימו 5 דיונים (אחד יוחד לניסיונות להביא את הצדדים לידי הסכמה), הוגשו סיכומים בכתב כולל סיכומי תשובה מטעם התובעים, לאור התוצאה אליה הגעתי התובעים יישאו בהוצאות הנתבעת בהליך בסך 58,500 ₪.

57. **המזכירות** תסגור את התיק.

58. ניתן לפרסום ללא פרטים מזהים.

ניתן היום, כ"ב אדר א' תשע"ו, 02 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.

